

INGYENES

Kredenc

2024

A Pécsi Hajnóczy József Kollégium diáklapja

ART

Kedves Olvasók!

Ismét a Kredenc különszámát, a „Kredenc Art”-ot tarthatjátok kezetekben, mely a fiatal tehetségek művészi alkotásait gyűjtötte össze, immár második alkalommal.

A Hajnóczyfeszt rendezvénye újra kiváló lehetőséget adott számunkra arra, hogy olyan diákok is megmutathassák tehetségüket, akik inkább a képekben és írásban keresik önmaguk kifejezési módjait. Az esemény nem csupán egy szórakozási lehetőség, hanem egy összegzése a kreativitás megnyilvánulási formáinak.

Ebben a lapszámban sok izgalmas és kivételes alkotást találtok: verseket, novellákat, rajzokat, festményeket, mely mind a fiatal tehetségek sokszínűségét és kreativitását tükrözi.

Jó szórakozást kívánunk!

A Kredenc szerkesztősege

ART

Impresszum

Főszerkesztő: Szluka Bernadett

A képeket gyűjtötte, válogatta: Bolláné Visnyei Csilla

Címlap: Panta Lili

Hátlap: Szekeres Báborka

A belső színes oldalakon Panta Lili festményei láthatók.

Tarlós Eszter (Versek), **Violet** (Versek), **Kubik Máté Levente** (Feeling), **Buják Rowenna** (Versek, Képek), **Cide** (Versek), **Szekeres Báborka** (Képek), **Panta Lili** (Képek), **Nagy Kitti** (Képek)

Szerkesztőség: Pécsi Hajnóczy József Kollégium – Kredenc
7633 Pécs, Türr István u. 2.

Elérhetőség: kredenclap@gmail.com

Tördelés, nyomdai előkészítés: Káleczi Rudolf

Felelős kiadó: Horváth Balázs

Kredenc

37. szám

2024/Külszám

Versek/grafikák	4
Tarlós Eszter	
Panta Lili	
Buják Rowenna	
Versek/grafika	5-6
Violet	
Nagy Kitti	
Feeling/grafika	7-8
Elrendezetlen dolgok (részletek)	
Nagy Kitti	
Versek/grafika	9
Buják Rowenna:	
Versek/festmény	10-11
Buják Rowenna:	
Cide	
Panta Lili	
Csend	
Festmények	12-14
Panta Lili	

Kredenc - 2024/Külszám

Tarlós Eszter

Valaki hazafelé siet

Valaki hazafelé siet az aznapi munkából,
Hogy a hatalmas karácsonyi forgatag közepette,
És a huszonötödikei munkanap előtt,
Elkészítse legalább a 3 fajt bejglit,
Ami természetesen nem maradhat el.
A gyerekek csillogó szemekkel figyelik az adventi vásáron,
A nagyobbnál nagyobb kivilágított épületeket,
Amik az esti órákban már-már kaotikus
helyzeteket tudnak a tömegben produkálni,
Hisz mindenki olyan áhítattal nézi őket,
Hogy egymásnak ütköznek,
És persze, ezért egymást hibáztatják.
A hideg, téli esteiken,
Az emberek nem maradnak túl sokáig kint,
Inkább ismét felszállnak egy buszra,
A fuldokló embertömeg közé,
Keresnek egy tetszőleges helyet,
Ha éppen nem foglalt az összes,
És komótosan, dőcögve
Hazamennek a karácsonyi fényekkel.

Panta Lili

Tarlós Eszter

Elmulás

Ősz van már a naptárban.
De a nap kint még melegen süt,
A diákok már a padban ülnek,
És eszük még a nyárra visszarepül.

Vonat ment, s rajta ültünk,
Ablakán a táj gyorsan suhant,
Füledt meleg járta át,
A kicsiny kis vagonokat.

Fák és bokrok mind rokonok,
Együtt laknak mindenfelé,
Elhagyatott állomások,
Hol már egy ember sem henyel.

Csendben vagyunk, nem mozdulunk,
Feje a vállamon pihen,
A vonat csak suhan velünk tovább,
S életünk végállomásán pihen meg végleg.

Te sem tudod, én sem tudom,
Hogy jutottunk el ideig,
Te leszálltál, de nem néztél vissza,
S szívünk hirtelen kettéválik.

Utazom még talán most is,
Elveszett lelkem retur jegyet vett,
Állomás állomást követ,
De te sehol nem csatlakozol be.

Buják Rowenna

Violet

Talán végre értelek

Oh, mily bolond gyermek is voltam,
Folyton csak sírtam és toporzékoltam.
Hagyta, hogy ábrándozzak,
engeded, hogy szabadon szálljak.
Sőt még biztattál is, vezettél, hogy meg ne álljak.

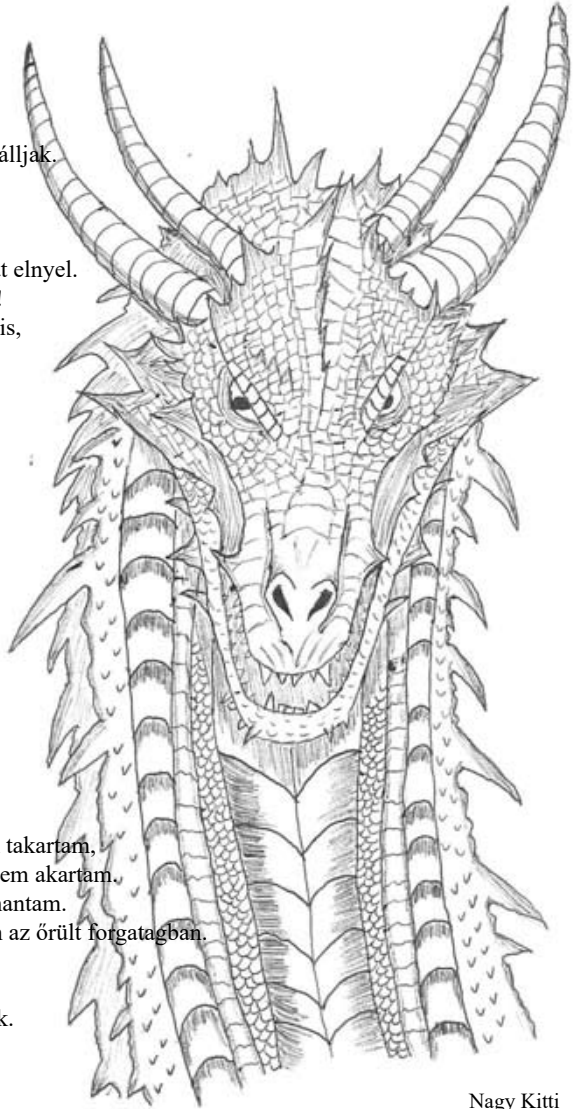
Láttam, mennyire szeretsz mikor szeretek,
de nézted azt is, amikor orra esek.
Nem segítettél fel, hiába láttad hogy a bánat elnyel.
Csak ennyit mondtál: Ez lecke volt, állj fel!
Ez mind már a múlt. Ifjabbként még ment is,
csak egy kis nátha, nem pestis.

Oh de ahogy idősödtem mást lett,
Eszem talán végleg elment.
Hiába okosodtam, csak még butább lettem.
Valahányszor belém tapostak
csak mosolyogva türtem.

Én bolond, mindig csak reméltem,
folyton szépeket meséltem.
Szerettem mikor szerettek,
akkor is, ha valójában késsel fenyegettek.
Arany csészéből ittam a mérget,
mellékhatása a mai napig kerget.
Hogy átkoztalak én akkor, ma már bánom,
őszintén sajnálom barátom.

Oh milyen is volt az, mikor a saját szemem takartam,
Valahogy tudtam mi van előttem, de látni nem akartam.
Tagadásba burkolóztam, majd tébolyba zuhantam.
Mind tudjuk mit akartam, de csak lebegtem az örült forgatagban.

Úgy döntöttem hát, inkább bezárlak,
Azért mit velem tettél, mától csak gyalázlak.
De te nem sírtál, mint én,
Hisz velem ellentétben, te nem éreztél.

Nagy Kitti

Oh te együgyű gyermek,
hát én sem értettem hogy mégis mikor szerettek.
Kedvesen küldted nekem az újabb rózsaszín felhőket,
mint tucát kölyök azt akartad, hogy figyeljek.
Már tudom, azt a néhány gonosz embert nem te választottad,
te talán csak a mosolyomat akartad.
Addig és addig, tanítóttál és neveltél,
míg én el nem zavartalak és te... elmentél.

Elmentél, de nem csak rózsaszín felhőket vittél.
Mentél és veled mentem részben én.
A színes törékeny énem kimenekítetted.
És szürkén ott hagyta, hogy némán összetörjek.

Oh hogy eleinte mennyire nem zavart az üres szív,
nem éreztem, ahogy a magába szív.
Majd amikor már felsejlett a helye, terjedt a feketésége.
Fekélyként nőt bennem a hiánya,
kétségbeesetten kutattalak, de hiába.
Lázadtam kiabáltam és végül feladtam,
és mégis, a jeges szívem mélyén mindnap hiányoltam.

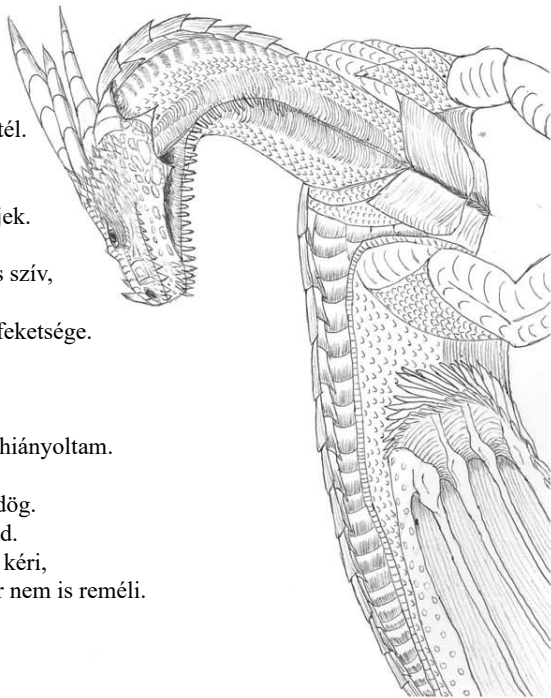
De rájöttem már végre, nem vagy isten se ördög.
Te csak a vak, a rózsaszín boldogságot küldöd.
Adod te mindenkinek, annak ki készen áll és kéri,
Annak is ki felnőtt már, s a szíve mélyén már nem is reméli.

Violet
Paralízis

Démonok kergetnek ágyba,
Sebaj, fejem álomra hajtom mára.
Vajon kőből van ez a párna?
Mikor lett itt ekkora a lárma?

Baba sírást, majd gyermek kacajt hallok,
Egyszerre viszont nagyon nehezen, de alszok.
De most kezdődik csak a móka,
Hisz ma este is ütött a horror óra.

Egy szörnyű rémálom, mint szinte minden éjjel,
Felébredek, de nem érem fel ésszel.
Csak fekszem mozdulatlan,
Ahogy ott vagyok tudatosan tudatlan.

Nagy Kitti

Az öcsém fent sincs, mégis beszél, míg én
mozdulni se tudok.
Szerintem, ha megint elaszom, örökre úgy mara-
dok.
Rám ült egy nagyobb démon, a mellkasomon
hesszel.
Nem mozdul a szám, hiába ordítanám „Menj el!”

Becsukom szemem, le akarom lökni.
De akárhogy küzdök, nem tudok megszökni.
Én már csak próbálok levegőt venni.
Hajnali háromkor jusson nekem ennyi!

Kubik Máté Levente

Elrendezetlen dolgok (részletek)

A teljes verzió megtalálható a <https://jatek.hajnoczy-koll.hu/> oldalon.

Egy nyári napon utoljára jártam körbe a falut, ahol jelenleg élek. Ahogyan megyek le az utcán, észreveszem az időn túllépő házsorokat, amiktől egyre erősödött bennem a vágy, hogy elköltözzek hazulról egy városba. Panaszkodásra jelenleg nincs okom, türelmesen vártam, nemsokára indulok. Eleget pihentem ahhoz, hogy végre felkeljek az álmomból, de helyzetem továbbra is kiszámíthatatlan. A legjobbakban reménykedem, a változásban kevésbé. Talán lesz terem megtapasztalni azt a barátságot. De mit jelent a barátság? Kölcsönös kihasználás lenne, hogy elérjünk egy célt vagy hogy jól érezzük magunkat? Vagy egyszerűen a fejlődés következő szakasza lenne?

Nem vagyok még teljesen tisztában ezzel a fogalommal, de nem érzem helyénvalónak, ha ennyiről szólna minden és nem is tudom egy másik perspektívából megvizsgálni az ügyet. Néha nem látunk vagy nem dolgozunk fel mindent, csak tapasztalunk, csak úgy megtörténnek velünk a dolgok. Valójában lehet, hogy nem is szükséges ezen gondolkodnom, csak el kell fogadjam, hogy enyhítsek a nehézségeimen. Ezt és hasonló fajta leveleket hagyok hátra esténként a polcom egyik sarkában, hátha kíváncsi leszek a jelenlegi énem gondolataira. Igazából nem nagyon tudtam, miért teszem, de megnyugtatóbb kifejezni, mi zajlik bennem. Újra élhetem majd a hétköznapijaim. Nem szeretném meghazudtolni később sem önmagam, még ha ez fájdalmat okoz is. Ilyen értelemben a rabság és a szabadság nem sokban különbözik egymástól. Elidőzhetnek e két fogalom között még, de nem hiszem, hogy előrébb vinne a megértés oltárán. Nem tudom azt sem, pontosan hogyan léphetnék, mert nincsenek irányok, csak helyzetek. Zavarodott lennék? Az ötleteim haladnak, de a világ mégis túlnő engem, megoldatlan rejtély marad. (...)

Süllyedünk, próbáljuk hajóinkat a felszínen tartani

viszont, előbb vagy utóbb elsüllyedünk az óceán közepén, kiutat nem látunk már egymásban. Egyedül már csak az a kérdés, mi irányít minket igazából?

Almatlanság okán járom-e vidéket, mindenre várva. Csak tudtán, hogy sétám jelentéktelen, inkább élek eme hangulatnak, ami körbevesz, és ami körbevehet mindannyiunkat. Esve az eshetőségről, effajta idők járnak körbe, meg nem szünve, jelenve meg mind a környezetünkben, mind a hétköznapijaink látható oldalán. Változva az idő úgy változott életem a nap végére jókedvből egy nyomasztó hangulattá, ami nem hagy nyugodni.

Tudja, az embert itt nem faragják, ebből adódóan nincs egy állandó alakja, ami alátámasztaná annak létjogosultságát. Mégis fagyottnak érződik az idő, ahogy időt töltenék ezen világon.

Nem volnék tán olyan hosszú ideig az életben. Boldogtalanságomból próbálva előnyt kovácsolva próbálok túlélni a másnapot. Olyan érzés vesz körül, mint mikor egy történetben egy jelentéktelen szerepet töltenék be főszereplőként. (...)

Nem tudom, hogy tudok hinni manapság az igazságban és rossz vagy helyes ítékezésben. A magam értékrendjét követem vakon talán. Lehet, a világot megváltoztathatom egy mosollyal, de a saját világomra nem hathat efféle trükk. Hisz ki ismerne engem, ha nem az, aki figyeli a gondolataimat 18 éve már. Nem mondhatnám, hogy valaki figyelne engem jelenleg. Amióta itt élek, magamra voltam hagyatkozva mind anyagilag mind a munkában. Háború szelét érzem bármerre, ahol járok, de ezeket a háborúkat nem csak ellenségeinkkel vívjuk, hanem barátainkkal is. Ezt a tényt bizonyítja az, hogy az ember egyre és egyre magányosabb lesz a világon, ahogyan telnek és múlnak az idők és persze, ahogyan megítélik egymást. Az ér valamit, aki csinál is valamit, ha valakinek nincs tudása azon területen, amin hivatottak értékelni, az haszontalanná válik. Ezt a pozíciót védve, védelmet állítasz fel hazugságok által. (...)

Talán nem látom azokat az álmokat, amiket mások látnak; a napjaim naptalanul telnek, az éjszakáim

pedig így álmatlanul, vágytalanul újra és újra egyetlen, ami adatott nekem, hogy megázza a fagyott szobában és megállt időben egyedül gondolkodva egymagamra maradva, mint egy leoltott lámpákkal teli színpadon, 'mihez hozzá vagyok kötözve, - hogy eljuttassam szerepemet, ami újra és újra azt a tragédiát játssza el minden egyes nap, amiért a közönség ujjong és művészetként tekint rá, miközben egy emberi gyalázást látnak nap, mint nap- az ember vágyik a szenvedésre és nap, mint nap át akarja élni az emberek bukásait, de a felszínen megvetik a bukást...

Ez a világ rideg mechanikus bábokat hoz létre, akiket csak tudatlan eszköznek akar élete értelmének elvégzése képén egyedül, csak talán abban különbözünk a báboktól, hogy álmodunk egy szebb életet, minek nincs megkötöttsége. (...) A tehetetlenség jellemezte hangulatomat, ahogy mentem mindenfelé, mintha nem lenne rá behatásom, hogy mitévő legyek, egy érzés jött és ment a másik után felváltva egymást az éj cselekménye alatt, okoskodásom miatt lenne vajon? „A tett halála az okoskodás” lehet, hogy nem, mondta az író 63 esztendeje már, de vajon igaz lenne az állítása, hogy gondolataink hosszabb távon akadályozzák tevékenységeinket? A gondolkodás leírja folyamataink sokaságát és mondhatni, a világot ebből adódóan a gondolkodás garantálja a valódi szabadságot, mi érheti az embert, valódi szabadság az mikortól teljesen tudatosan teszel valamit, tisztában vagy következményeivel és szabadon választhatod meg cselekvésed. Viszont tetteink valódisága egyenlő lehet saját fikciónkkal, ezáltal ugyanazt a hatást váltja ki mindkettő, a különbség míg az elmélet elméletben megegyezik a gyakorlattal, a gyakorlatban nem egyezik meg. Eközben megpillantottam a tengerpartot, annak szépségét és szélességét a dombról, ami hívott engem, az érzéseimben el akartam engedni magam, nem gondolkoztam már, csak a kétségbeesés és az esés érzése áramlott át rajtam, mintha sose vágytam volna másra.

A víz mélysége hatalmasnak tűnt belülről és éreztem, hogy egyre mélyebbre kerülök. Mégis miért törődtem bele eddigi életembe és

szituációmba? Miért? Elpazarolt lehetőségeim itt véget érnek és az újabb terveim is, mert nincs, ki megváltson eddigi cselekvéseimből, de, lényeges ez? Miért keresek megoldást akkor is, mikor már az abszurditásnak nincs értelme. A gondolatok gyorsabban áramoltak bennem, mint még eddig soha, lehet létfenntartási funkcióként, meg akartam magam nyugtatni, hogy ez nem lehet a vége az eseményeknek, és végül arra jutottam, hogy az emberek nem rendeznek, hanem alkalmazkodnak, és rendezetlen dolgaik miatt élnek, amihez kötődnek irreálisan, és amiről álmodnak. Végül azért élünk, hogy magunkat mentsük, ekkor a homályosodó szememmel láttam a fényességet, majd eltűnt minden...

is ugyanúgy megmenthet valakit mint az igazság, ahogy az igazság is kétségbeesést okozhat mint a hazugság ezért nehéz eldönteni melyik a helyesebb, a fikció a saját hazugságom által generált igazság, ezért nem foglalkozok állást inkább ebben témában. Egyszerűen csak meg akarom tapasztalni a jelen tényeit.

Nagy Kitti

Buják Rowenna
Az élet értelme

Az élet értelme rejtve van előttünk,
Olykor kutatva, olykor találva,
Egy örök kérdés, amelyet folyton kérdezzünk,
Míg végül megértjük, mit keresünk.
Lehet, hogy szerelem, lehet, hogy barátság,
Lehet, hogy sikerek, vagy család,
Mindenki mást keres, és mindenki mást talál,
Az élet értelme személyesen érlelődik bennünk.
Mert az élet nem csak a létezésről szól,
Hanem arról is, amit csinálunk belőle,
Hogy örömet szerzünk, vagy segítünk másoknak,
És hogy a világot valami jóval tesszük jobbá.
És bár néha nehéz megtalálni az utat,
A lényeg, hogy ne adjuk fel sosem,
Mert az élet értelme ott van előttünk,
Csak rajtunk múlik, hogy megtaláljuk-e végül.

Buják Rowenna
Isten Átka

Van ki átoknak, de van aki áldásnak veszi,
Mely számomra egy kérdést tesz ki.
Miért?
Miért jó a szerelem?
Ha az ember élete sokszor miatta, gyötrelmem.
Sok fájdalom ért miatta,
már jól jönne valaki ki vigasztalna.
Itt lenne ha bajban vagyok,
S ölelgetne ha rosszul vagyok.

Buják Rowenna
Átverés

Árnyékban állsz, suttogva szólsz,
Szívemben Fájdalom lángra gyúlsz.
Nem látsz engem, csak árnyék vagyok,
Kihaszznál, s a lelkem megfagyott.

Buják Rowenna
Zene

Magányos utakon járok, a világ mélyén,
Csak a zene hoz vigaszt, csak ő ért meg engem.
Némán szól az éjszaka, csend ölel át,
A dallamok varázslatában találok meg magam.

Hangok szőnek hálót, lelkem szárnyal,
Egyedül nem vagyok, a zene kísér talpam alatt.
Érzem, ahogy szívem dobban a ritmusokkal,
A dallamokban találok meg a választ az éj titkaira.

Buják Rowenna

Versek / festmény

Buják Rowenna
Odüsszeusz

Táv, bármennyire is hiányzol,
Egyre csak távolodsz.
Soha ne felejtst el a magányt, mely elő jön, mikor nem vagy itt.

Egy utazás, bármilyen nehéz is,
Mindig mérföld lesz.
Merre lehets?
Fiad felismered e majd?

Nem tehetek mást, mint hogy megállok, és nézem a sötét tengert.
Üvöltés.
Miért nem hallasz?

Ügyelj az elidegenedésre,
az elidegenedés a Legrosszabb elszigeteltség az összes közül.
Félek, hogy többé már nem vagy,
És csak a remény maradt bennem.

20 éve hogy nem láttalak,
S lassan itt az idő, hogy válasszak.
Fiad lassan szakállas,
Kérősor már hatalmas.

Buják Rowenna
21. század Petőfi

Az én tollam lánghoz, mint a nap sugara,
Koromban járok, de szívem már dagadva.
Szóval festem a világot, mint vásznat a művész,
Képekben, szavakban élek, mint Petőfi a remény messziségében.

Nem szolgálnak versek lovagi dísznek,
Hanem szívem mélyéről hullanak ki, mint kincsek.
Hosszú az út, de lelkem hajt, mint vihar a hajót,
Petőfi Sándor 21. századi leányként, szabadság szelleme, én vagyok.

Szórom a rímeket, mint virágszirmokat a szél,
Szívből írok, mint a régi dalok énekét.
Ég a vágy a szívemben, mint lángoló tűz,
Petőfi lánya vagyok, új évezredben élek,
sorsom szentül hiszem, hittel és szívvel itt üzenem.

Cide
Érzelem

Érzelem dúlván most szívemet, fáj.
És mint aki jól érzi magát csak áll.
Nem áll szándékomban halni.
De érzem hogy nincs mit kapni.
Érzelem múltván lelkemet,
Lép előre a nyugodtság.
És ő itt van mellettem,
És később itt van a nyomorúság.
Kisírom a lelkemet .
Csak tovább emleget.
Nem bírom már.
Csak a kaszás vár.
Meghalni kéne, de nem lehet.

Áldott szívvel szenvedek.
Nem ér az élet semmit sem
Ha így tovább éltet engemet.
Aztán csak elő csap a fény,
Ez a gyöngyörű szépség.
Veled az életem teljes,
És mellette nem gondterhes.
Mikor érzem a felleget,
Elszállva érzem magamat,
És érzem hogy felleget
És ez legalább takargat.

Panta Lili

Cide Feljegyzés

Mondhatnám-e az érzést felemelőnek?
Elhalmozva ajándékaival és fájdalmaival.
Nem érzem magamban a felkelőt.
Csak ki minden negatívtással átítatja.
Nem vagyok szeretetre méltó.
Még hogy nem, értő és gondoltó.
Tüzet oltanék, de magam vagyok a tűz.
Fáj, de nem hallja senki, csak elűz.
Nem olyan az élet nélküled
Amilyen a világomban az épület.
Nincs tökéletes terv,
Mint ahogy önmagam, én sem.

Cide Élet

Minek élek, ha elveszek.
S mindent elteszek.
Meghalni kéne, de nem lehet
Áldott szívvel szenvedek.
És miért szenvedek,
Ha élni nem lehet.
Kitörni kéne ha lehet.
De ha már eltemettek
Igaz tiszta szívű ember,
És mégsem teker.
Tekerjen az tovább.
Hátha megoldás.
Nem old meg semmit az élet.
Csak engemet továbbá éltet.
Nekem kell kezembe venni.
Azt mit hogy mit lehet tenni.

Cide Rímtelenek

Mindent megnéznék,
És mégis semmit nem éreznek.
Milyen lesz így a világ,
Ha nincs benne több entitás.
Rímelések nélkül beszélek
Mert párokat már nem találok.
És már nem vagyok sehol sem.
Mégis hangokat kántálok
Szomorú az élet és a mibenléte.
Ezek az embertelen körülmények.
Csak várom a éjt, hogy tovább éljek.
De vágyok tovább örülő tényre.
Mi teszi az embert igazzá?
Áldott, jószív, alázat?
Vagy ez már nem ér?
Válaszok nélküli gyalázat.
Nem akarok már többet.
Tettem már eleget.
Csak várom a hétvéget.

Szekeres Báborka

Festmény

Kredenc - 2024/Különszám

Panta Lili

Kedenc - 2024/Különszám

Panta Lili

